

Εδώδιμα αποικιακά

Τόσους αιώνες με κατοίκησε ο πόθος
που απέκτησα στυλ αποικιακό
Ευρύχωρες νύχτες
στα αίθρια δωμάτια
της λήθης
ριχτάρια λινά
μπρούτζινα παραβάν
ανεμιστήρες οροφής
κρεβάτια από ξύλο μασίφ
γούνες, τρόπαια, κεφάλια ζώων
Τα πεινασμένα μας ένστικτα μιας άλλης εποχής
Η ζέστη τροπική
Και οι μορφές του νόστου
αλλοτροπικές
στα εξωτικά τυπώματα της μνήμης
ντεσέν αλλόκοσμα
Χρώματα άμμου

Τίποτα δεν θυμίζει από πού προέρχομαι
Κάθε αντικείμενο κάθε ακριβό αντικείμενο
είναι μια ανάμνηση από αυτό που υπήρξα
και μεταφέρθηκε εδώ ως απόδειξη του θανάτου μου

(όπως η φωτογραφία απ' το κοινό παρελθόν μας στην αντικέ κορνίζα
ήδη οικοδομεί την αρχιτεκτονική της μελλοντικής μας συντριβής):

Δεξίωση

σε φιλικό σπίτι στο Ναύπλιο
Καθισμένος εσύ και από πάνω σου όρθια εγώ
όπως στα αρχαία επιτύμβια

Λίγο μετά ανεβαίνουμε το μονοπάτι του Κάστρου γελαστοί
ενώ εσύ αιμορραγείς επικίνδυνα
Στηρίζουμε ο ένας τον άλλον από το μπράτσο γερά
Στην φυγή;
Στον θάνατο;
Ακόμα δεν ξέρουμε
Για την προσδοκία είμαστε αναλώσιμοι
Για την προδοσία
αιμοδοτές του Γολγοθά
Οιωνεί

Σχήματα

Απόδημος στο δωμάτιο
Εγκαταλείπομαι στην κίρκαδική θλίψη των δρόμων
Άδειασαν, γέμισαν, τόσες φορές
Συνόδειψαν τα χρώματα
Τα παρέδωσαν στις σκιές
Στο φτηνό ξόδι και αυτής της μέρας
Ώσπου η νύχτα εγκαταστάθηκε
Σκοτάδι οριστικά
Στις χώρες των Υπερβόρειων
Στάσεις πεντάλεπτες με τη μηχανή
Σε άδεια καφέ της εθνικής
Τόποι στο κέντρο του τίποτα

Καταλύματα τρίτης κατηγορίας
Και η θέα του κόσμου από το παράθυρο
Ίδια
Διαφορετική
Και ο ασύνορος δρόμος
Μακρύς
Αδιέξοδος

Κι εγώ που αγάπησα τις αμμόχωστες νύχτες των πόλων
Χώρεσα θάλασσες στα κάδρα των παραθύρων
Ζωγράφισα το σχήμα του κόσμου
Τετράγωνο
/όπως η θέα στον δρόμο από τα παράθυρα
Τρίγωνο
/όπως οι τεμνόμενες ευθείες του ταξιδιού
στον ορίζοντα
με το ακρόπρωρο σώμα σου στην ακμή της φυγής
Στο κέντρο των όλων
Το σώμα σου
Το σχήμα του κόσμου
Τραπέζιο
Το σχήμα το κόσμου
Ισοσκελές
Το σώμα σου
Στα άσπρα σεντόνια
Οι νύχτες του έρωτα όλες
Λευκές

Στα πόδια σου

Ερωτευμένος Προμηθέας

Όρθιος στα πήλινα πόδια σου

Ενορχήστρωνες τους γαλαξίες αμίλητος

Αφ'υψηλού

Συνήγορος εσύ των νεφών

Λογοκλόπης του συντακτικού των πουλιών

Ερωτεύτηκες το άρρητο

Σε κέρδισε ο ορίζοντας

Τις νύχτες συναρμολογούσες ίχνη

Από αρχαία αγγίγματα

Χάιδευες τις ουρές των ουράνιων σκαφών

Με τα αρχαία χέρια σου χαρτογραφούσες

Δρομολόγια ηλεκτρικά επιστροφών

Για μποέμ εραστές της φυγής

Πτήσεις επανδρωμένες

Υπερατλαντικές

Με προορισμό πυρκαγιές αναψυχής

Από τον Άδη στο όνειρο

Και επιστροφή

Ανυπόμονος βιαστικός να φωταγωγήσεις

Τους ύπνους των θνητών με αστερισμούς

Να έχουν να βλέπουν τα σκοτάδια φως

Όταν όλα τα κεριά θα έχουν σβηστεί

Θα ήτανε δίκαιο να σταδιοδρομήσεις

Ως εναερίτης επισκευαστής του ουρανού

Κι αυτό ήθελες

Όμως σε κέρδισε η γη στο αχανές εργοτάξιο

της μνήμης

Μόνος σου τώρα

Χαιδεύεις τα άδεια σου δάχτυλα

Κάτω από το κίτρινα φώτα των ορυχείων της Σικυώνας

Χωρίς ούτε ένα από τα παλιά σου όνειρα

Άεργος

Άοπλος

Τριγυρισμένος σπασμένα σχοινιά

και μηχανές σκουριασμένες

Γύρω σου ούτε ένα μέσο διαφυγής

Ακινητοποιημένοι είναι οι ανελκυστήρες

Και τα κουμπιά όλα κατεστραμμένα

Μόνο η μήνις των θεών λάμπει αιώνες τώρα

Ζωντανή

Στο έρεβος

Και τα γυάλινα μάτια τους

Τρομαγμένα

Τρομακτικά

Ανάμεσα σε χιλιάδες χιλιόμετρα από σπασμένα καλώδια

DEFAULT

Ήταν αβάστακτη η νύχτα μέσα στα χέρια σου
Ασήκωτη η μνήμη
Δάνειζε τα δέντρα της στα πουλιά
Κι είχαμε μείνει χωρίς δάχτυλα
Τόσο πολύ μπήκαμε μέσα ο ένας στον άλλο βαθιά
Όσπου στο τέλος δεν έμεινε τίποτα
από μας στο δωμάτιο
Άρχισε τότε η θλίψη να γεννάει παράθυρα
Χιλιάδες παράθυρα αναρρίθμητα
Άνοιγαν ασταμάτητα
Στο φως που έμοιαζε ανίκητο
Τόσο που πλήγιασε η ψυχή μου

Δοκίμασα

Την αλλαγή (ALT)
Τον έλεγχο (Ctrl)
Την διαγραφή (DEL)

Μάτια

Τα συναισθήματα πληθωρίστηκαν
Κράσαρε το λογισμικό.

Τελευταία δοκίμασα την διαφυγή (ESC)
Όμως όλα μου τα νομίσματα

Σπαταλήθηκαν

Άδικα

Οριστικά

Χρεοκοπία (Default)

(Στην οικονομία η έκφραση selective default χρησιμοποιείται για να δηλώσει την κατάσταση επιλεκτικής χρεοκοπίας, στην γλώσσα των υπολογιστών την επιστροφή στις αρχικές ρυθμίσεις).

Χωρίς τίτλο

Στον Ορέστη Αλεξάκη

Τα πρωινά της ομίχλης

ανοίγει μια μυστική πόρτα

στα κορμιά

διαγράφονται ξύλινα

περάσματα

πύλες γλαυκές

εβένινοι σταυροί

αλγόριθμοι κωδικοί

σε μια άλλη ζωή

ολόφωτη

ιερή

χωρίς την θυσία

χωρίς Ιφιγένειες

χωρίς πολεμιστές

τοξοφόρους

ανδρείκελα

του έρωτα τα κρουστά
τα σώματα- στολίδια
στολές παραλλαγές
του γκρεμού
μάτια τυφλά
φίδια μαλλιά
χρυσάφια
λάφυρα προσμονή
-στον πόλεμο μεταμορφωνόμαστε-
όμως η μνήμη
ΚΕΝΟ
δεν σκεπάζεται
- κι εσύ μου λες οι θνητοί δεν πιστεύουν
το ξέρω
γι' αυτό ζητώ το συνθηματικό της επιστροφής
«θάνατος» είναι η λέξη που ζητάς
το αρχαίο συνθηματικό
αυτό ήτανε πάντα
το ήξερες
δεν υπάρχει επιστροφή
πάρε την πίκρα σου προίκα στην άλλη φυγή
μάθε να ανακαλείς από την αρχή
κώδικες χωρισμού κάθε φορά
όπου πατάς
τα αρχαία δέντρα γνωρίζουν
γυμνός περνάς στην άλλη πλευρά
με ευθύνη δική σου
σε χρόνο απροσδόκητο

αποκαλύπτεισαι

αποκαλύπτεις

όπως η Εύα το φύλλο της συκής

το φύλο των αγγέλων

το ήξερες

Πάντα το ήξερες πέρασμα για τους τυφλούς τι σημαίνει